

Eveniment la deschiderea stagiunii Operei

(Grigore Constantinescu – 31 octombrie 2014)

„La Traviata” de Verdi este un magnet al artei lirice, atât pentru realizatori – soliști, dirijori, regizori – cât și pentru spectatori. A deschide o stagiune cu această capodoperă, așa cum s-a întâmplat și cu Opera Națională București în finalul lunii octombrie este, firește, un eveniment care atrage atenția.

Conducerea teatrului s-a orientat, la sfatul lui Ioan Holender, spre realizatori și soliști din lumea lirică, în dorința de a da strălucire premierei cu noua versiune, menită a înlocui spectacolul în varianta anterioară a lui Cristian Mihăilescu. Regizorul Paul Curran nu a căutat o cale deosebită, ci a propus propria concepție care, oricum, are meritul de a nu fi trădat, la modul principal, partitura verdiană.

Firește, cutuma pentru „Traviata” este schimbarea epocii, ceea ce în montarea lui Curran ca și în light- designul lui Paul Hackenmueller continuă o veritabilă istorie. Suntem, ni se spune, la Paris, în mijlocul secolului XX; specificul comportamentului personajelor principale, chiar dacă și-au schimbat hainele, este însă același ca acum un secol și jumătate. La cererea regizorului, scenografia lui Gary McCann comentează grafica decorurilor spectacolului, cu suficiente șanse de reușită, deși există unele excepții, mai greu de acceptat, în tandem cu regizorul Paul Curran (balul de la Flora), prin cumulumul de imagini, culori și comportamente vulgare.

Prima distribuție a readus-o pe soprana Aurelia Florian la Opera bucureșteană, după spectacolele Donizetti realizate în Foyerul galben, sub îndrumarea maestrei sale, Mariana Nicolesco. Vocea este ofertantă, expresivă și generoasă, interpreta permițându-și unele libertăți de execuție. Credem că trebuie să rezolve unele probleme de registrație, între fach-ul de spinto și cel de lirică, prin studiul adaptării la cerințele partiturii.

Comportamentul scenic, versus familia Germont, are de făcut față unui Alfredo adesea nevrotic – tenorul Ioan Hotea și unui Germont tatăl – baritonul Ionuț Pascu, agresiv ca vocalitate și volum. Putem aprecia că trioul solistic principal nu este, deci, imaginea ideală pentru un teatru liric cu numeroase antecedente ilustre, precum Zeani, Cotrubaș, mai de curând Moșuc, Teodorian, Voineag, Iordăchescu, Herlea, Enigărescu.

Îl amintim la final și pe dirijorul Alexander Prior, aflat și el în defavoarea prestației, dacă îl comparăm cu un Jean Bobescu sau Carol Litvin, la pupitrul excelenței orchestre a Operei. Ca întotdeauna, cântul performant al corului poartă semnătura lui Stelian Olariu.

Nu putem încheia impresiile avute la această primă ridicare de cortină a stagiunii, fără satisfacția constatării că efortul de întinerire a schimbat magic ambientul și sonoritatea sălii Operei Naționale

București, reușind modificări demult așteptate, precum și editarea caietului de spectacole pentru 2014-2015. Este poate cea mai importantă victorie a conducerii Teatrului, la acest debut de stagiune.

* Fotografii oferite de Opera Națională București, prin ofițerul de presă.